

Arrest

nr. 217 515 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 18 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 december 2015.

1.2. Op 29 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 maart 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Mia Saheb, district Hisarak in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar altijd blijven wonen en werken als landbouwer alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. In uw dorp zou de taliban regelmatig naar de moskee komen en vroegen ze aan de jongeren om hen te vervoegen. Ook u zou door hen gevraagd worden om samen 'jihad' te voeren. U ging er niet op in, maar zou later toch wapens voor hen dragen. U mocht daarna terug naar huis keren, maar kreeg de keuze om zich bij hen aan te sluiten of een boete te betalen indien u weigerde. Uw moeder had schrik dat u zou worden meegenomen door de taliban en aangezien u als oudste zoon verantwoordelijk was voor het gezin, besloot zij dat het beter was voor u om het land te verlaten. U zou uiteindelijk Afghanistan verlaten in 1394 (2015-2016) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u een eerste asielaanvraag indiende. U vreest te worden gedood door de taliban aangezien u voor hen vluchtte en naar Europa trok.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een originele taskara neer en de enveloppe waarmee deze werd verzonden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 8 februari 2018, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u geen enkel overtuigend stuk neerleg ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 15 april 2016, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw identiteit legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, maar uw verklaringen omtrent dit document konden allerm minst overtuigen. Zo werd u gepolst naar de inhoud van uw enige identiteitsbewijs, maar had u de grootste moeite om hierover duidelijke verklaringen af te leggen. U werd immers gevraagd naar uw geboortedatum, waarop u nogal summier liet vallen "in 1376" te zijn geboren. Echter, gevraagd naar de exacte maand en dag, moest u het antwoord schuldig blijven en verklaarde u dat het "misschien op de taskara staat". U daarop gevraagd of u uw enige identiteitsbewijs dan nooit zou hebben gelezen liet u dan weer optekenen "er niet op te hebben gelet". Wie uw taskara had ondertekend, wist u evenmin (CGVS, p. 3-4). **Dat u hierover eigenlijk helemaal niet op de hoogte zou zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit stuk.** In ieder geval zou uit de vertaling van uw taskara eveneens blijken dat het om een duplicaat zou gaan, waarop u aankaarte dat u uw eerste taskara kreeg toen u naar school ging. Dat u eerder had laten vallen dat u zo'n zeven jaar oud was toen u naar school ging, terwijl op uw taskara wordt vermeld dat u tien jaar oud zou zijn geweest is dan ook bevreemdend. Dat een duplicaat andere informatie zou vermelden dan het origineel is opmerkelijk. Wat er ook van zij, dat uw taskara er na al die tijd nog dusdanig goed zou uit zien, ondermijnt verder de authenticiteit van dit document. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat in Afghanistan allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor Afghaanse documenten an sich reeds weinig bewijswaarde bezitten (CGVS, p. 17)). **Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met het ontbreken aan coherente verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit het district Hisarak in de provincie Nangarhar, en wel om volgende redenen.**

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkel (geloofwaardig) stuk voorlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfplaatsen (schooldiploma's, geboorteakte, foto's in uw regio, ...). Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS, p. 3), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw desbetreffende verklaringen kracht bij te zetten. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van authentieke documenten ter staving van uw herkomst uw geloofwaardigheid, bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen die geenszins konden overtuigen.

Zo bleek uw **kennis over uw regio van herkomst** bijzonder oppervlakkig voor iemand die daar het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond. U verklaarde afkomstig te zijn uit Hisarak en gevraagd welke districten aan uw district zouden grenzen, antwoordde u Azra, Surobi en Sherzad. Echter, dat ook Qarghayi, Khogyani en Khaki Jabar aan uw district zouden grenzen leek u te zijn vergeten. Van Qarghayi of Khaki Jabar leek u zelfs nog nooit te hebben gehoord. Wat er ook van zij, gevraagd naar verdere informatie, zoals de districtscentra, van de districten die u dan wel wist op te noemen, bleek u hier niet van op de hoogte te zijn. U werd verder gevraagd naar de provincies die grenzen aan Nangarhar, waarop u er correct vier kon benoemen, al meldde u ook verkeerdelijk Nuristan en leek u Paktya te zijn vergeten. Welke de provinciehoofdsteden hiervan waren, wist u helemaal niet. U had verder geen idee hoe ver Nangarhar van Pakistan verwijderd ligt, noch wist u aan welke Pakistaanse provincie of administratieve eenheid, Afghanistan grenst (CGVS, p. 5-7). Dat u van dit alles niet beter op de hoogte leek te zijn en slechts uiterst oppervlakkige kennis leek te bezitten is opmerkelijk en wijst op een zeker **ingestudeerd karakter**. U verklaarde verder dat er dan wel een hospitaal in uw buurt zou zijn, maar moest de naam hiervan schuldig blijven. U slaagde er niet in meer dan twee scholen in uw regio bij naam te noemen; u had geen verdere informatie over de leidinggevendenden van de scholen, noch kon u één meisjesschool opnoemen. (CGVS, p. 4, 9-10). Een dergelijke beperkte geografische kennis valt geenszins te rijmen met uw bewering uw ganse leven in de regio te hebben gewoond.

Verder bleek u evenmin weinig op de hoogte te zijn van **prominente personen en gebeurtenissen in uw regio van herkomst**. Zo wist u dan wel de laatste nationale verkiezingen correct te plaatsen in 1393, al leek u niet meer te weten wanneer exact deze waren. Waar men kon stemmen in uw district, leek u evenmin te weten. Dat u zelfs zou aangeven dat er geen stembureaus waren in uw district, terwijl uit toegevoegde informatie alvast het tegendeel blijkt, is opmerkelijk. U had verder geen informatie over deze verkiezingen, noch kon u één politieke partij in uw regio benoemen. U benoemde verder Abdul Khaliq en Mashooq als districtshoofden, maar leek niet zeker te weten sinds wanneer deze laatste de fakkel droeg, noch wist u wie voor Mashooq de leiding over het district had. U noemde verder nog dr. Naim als zijnde een lid van de provincieraad, maar had naast zijn volledige naam en geboortedorp geen enkele informatie over hem, noch kende u nog andere leden van de provincieraad. U liet verder ook nog "Commandant Sher" vallen, maar wist verder niets relevant over deze persoon te vertellen. U benoemde verder Haji Khan Baik Usmani als de politiecommandant voor uw regio, maar had geen idee sinds wanneer hij aan de macht was, noch wie zijn voorganger was. U slaagde er verder wel in de namen van de twee laatste gouverneurs van Nangarhar te benoemen, maar had dan weer geen idee wanneer de machtsoverdracht plaatsvond (CGVS, p. 14-16). **Dat u dan wel deze personen bij naam zou kunnen noemen, doch het u compleet ontbrak aan verdere informatie onderstreept het ingestudeerde karakter van uw kennis.** Zo noemde u ook drie talibs bij naam, maar had u dan weer geen verdere relevante informatie omtrent hen.

Wie Syeed Rahman was, nochtans een prominente talib uit uw district die recent gearresteerd werd, wist u niet. Ook wie Mohammad Anwar, Ayoub of Ansari waren, wist u niet. U zou verder nog enkele incidenten vaag kunnen benoemen, maar bleek telkenmale slechts summier hierover te kunnen vertellen en zelden over verdere informatie te beschikken. Zo had u geen idee welke militaire operaties hadden plaatsgevonden, wanneer exact de aanval op Abdul Khaliq was, noch of daesh aanwezig was in uw regio (CGVS, p. 25-28). **Dergelijke gebrekkige kennis valt geenszins te rijmen met het profiel dat u zichzelf tracht aan te meten en sterkt het vermoeden dat u uw herkomstregio al langer hebt verlaten dan u wenst te laten uitschijnen.**

Ten derde kon ook uw reisweg richting Europa niet overtuigen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (supra). U gevraagd wanneer u Afghanistan zou verlaten kon u dit overigens niet beter schatten dan 1394 (2015-2016). Een exacte datum kende u niet. U verklaarde richting Pakistan te zijn gereisd, maar gevraagd naar de plaatsen die u in Afghanistan dan op de weg zou passeren, kon u niets anders vermelden dan Jalalabad en Kabul. U kon geen enkele andere plaats noemen die u zou passeren en vermeldde in Kandahar de grens te zijn overgestoken. U kon echter niet één stad of provincie opnoemen die u in Pakistan zou passeren, hetgeen uiterst bevreemdend is. Immers had u ten aanzien van de DVZ nog laten optekenen in Quetta te hebben verbleven (Verklaring DVZ, d.d. 30 december 2015, p. 11). U ontkende. U zou daarna richting Iran trekken, maar had geen idee waar u de grens tussen Pakistan en Iran zou oversteken, noch kon u ook maar één plaats opnoemen die u in Iran zou passeren. U wist bij uitbreiding helemaal niets te vertellen over Iran en had blijkbaar zelfs geen idee langs welke kant van de weg men ginds zou rijden. Waar exact u nadien de grens met Turkije zou oversteken wist u niet en welke steden u nadien in Europa nog zou kruisen evenmin (CGVS, p. 13, 18-20). **Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u beweert.** Het CGVS wenst nog toe te voegen dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraegt doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten vierde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo werd u tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd met een FB-profiel waarvan u bevestigde dat het uw profiel was. Uit uw profiel blijkt echter vooreerst dat, ofschoon u het tegendeel beweerdte (CGVS, p. 10), u toch een groot aantal vrienden hebt die in Jalalabad-stad of Kabul wonen. U ontkende en meende deze personen zondermeer toe te voegen, hetgeen niet kan overtuigen. Opvallend was overigens dat uit uw profiel eveneens zou blijken dat u Turks zou spreken, terwijl u ten gehore bij de DVZ nog had verklaard daar hoogstens een maand te hebben verbleven (Verklaring DVZ, p. 11). Wat er ook van zij, u werd tijdens het gehoor op het CGVS gewezen op een foto waarvan u bevestigde dat het uw zoon zou zijn. Los van de vaststelling dat u eerder nog had beweerd geen foto's te hebben van uw kinderen, is het bevreemdend dat u daarenboven zou verklaren dat deze foto in uw eigen huis werd genomen. Immers was op deze foto duidelijk een GSM zichtbaar, terwijl u eerder nog liet optekenen hier niet over te beschikken en niet de gewoonte te hebben om foto's te nemen. U werd er verder op gewezen dat deze foto niet lijkt te zijn genomen in een gewoon huisje in Hisarak, waarop u enkel liet optekenen dat alle huizen uit modder bestaan. Dient erop te worden gewezen dat de muren in kwestie wit waren en zelfs voorzien waren van een stopcontact. Dat u hierop dan plots zou aangeven dat "Misschien is het van iemand anders, want het onze is van modder en we leven in Hisarak", ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook bijzonder ernstig (CGVS, p. 12, 21-23). Dat u overigens na afloop van het gehoor alle relevante foto's hebt verwijderd en uw vriendenlijst niet langer toegankelijk hebt gemaakt, is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. **Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze informatie liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de asiendiensten.** Wat er ook van zij, bovenstaande vaststellingen sterken het vermoeden dat u beter vertrouwd bent met Afghaanse steden, zoals **Jalalabad**, dan u wenst te doen uitschijnen.

In dit licht kan ook nog worden vermeld dat u niet de minste moeite had om de weg van uw dorp richting Jalalabad gedetailleerd te beschrijven (CGVS, p. 8) en u bij de DVZ nog had laten vallen dat uw zus in Jalalabad zou wonen (Verklaring DVZ, p. 7). U hierop gewezen, verklaarde u echter dat ze opnieuw in Hisarak zou wonen. Ofschoon u dit niet wist te staven, waardoor dit niets meer dan een blote bewering is, kan uw verklaring an sich eigenlijk niet overtuigen. Zo leek u niet zeker te weten waarom zij Jalalabad zou hebben verlaten, noch wist u wanneer zij de stad hadden verlaten (CGVS, p. 7-8, 26).

Dat u overigens zelf zou beweren dat Hisarak een dusdanig onveilige regio zou zijn (zie verder), terwijl uw zus net met haar kinderen hier zou komen wonen, lijkt weinig aannemelijk. **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u halsstarrig probeert uw banden met de stad Jalalabad te minimaliseren.**

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, uw meest recente verblijfplaatsen en uw sociaal netwerk in Afghanistan waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo vreesde u te worden gerekruteerd door de taliban, echter gevraagd wanneer men u voor het eerst zou benaderen moest u het antwoord schuldig blijven. U werd dan ook gevraagd hoe vaak men u zou benaderen, waarop u liet optekenen twee keer met hen te hebben gesproken en u toen ook hun wapens moest dragen. Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nooit laten vallen dat u eigenlijk al had samengewerkt met de taliban (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U hierop gewezen kon u enkel weinig afdoend aangeven dat u het niet vertelde, daar men er niet naar vroeg. Dient er nog te worden op gewezen dat u ten aanzien van de DVZ ook telkens meldde zowel de taliban als daesh te vrezen, terwijl u ten aanzien van het CGVS nog voorafgaand aan het gehoor had laten vallen dat u enkel werd benaderd door de taliban. U gevraagd waarom men dan eigenlijk telkenmale toch daesh zou vermelden, leek u hier geen antwoord op te hebben (CGVS, p. 2, 23-24). Wat er ook van zij, u gevraagd door wie u werd benaderd verklaarde u dat "Hij Mohib was", maar bleek u verder geen informatie over hem te bezitten. U kon hem niet beter omschrijven dan "Ik weet het niet, een magere man, lang haar, lange baard" en "Gewoon mensen". Van iemand die zijn vrouw, kinderen, familie en land achterlaat mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij weet voor wie hij op de vlucht slaat. Dat u uw 'vijanden' niet beter zou kunnen omschrijven dan bovenstaand is niet ernstig.

Dient nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat structurele rekrutering door de taliban eigenlijk niet aan de orde is en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. **U hebt geenszins aannemelijk gemaakt dat uw situatie hier van zou afwijken.** De vaststelling tenslotte dat uw moeder, broers, vrouw en kinderen nog steeds en ondanks alles in hetzelfde dorp zouden blijven wonen, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook finaal.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Wat betreft de overige documenten dient opnieuw te worden gewezen op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten. De enveloppes tot slot bewijst dat u post krijgt uit Afghanistan, zij het uit **Jalalabad**.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 8 februari 2018, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel, verblijfplaatsen, netwerk, reisweg en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 29-30), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken: het artikel "*U.S. Bombs Afghan Militia Behind Insider Attack, Officials Say*" van New York Times van 11 januari 2018 (stuk 3), het Security Council Report, Afghanistan "*June 2017 Monthly Forecast*" van 31 mei 2017 (stuk 4), het artikel "*Taliban kill 2 civilians in Nangarhar*" van 10 december 2017 (stuk 5), het artikel "*Imam killed, 8 injured in Nangarhar mosque bombing*" van 10 december 2017 (stuk 6) en het artikel "*Daesh Recruiting In Nangarhar*" van 30 december 2016 (stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met drie vaccinatiekaarten van zijn kinderen (H.G.R., A.G.R., D.G.R.) met bijhorende vertaling, een kopie van een verzoekschrift aan het district van Hesarak om de verblijfplaats te veranderen met bijhorende vertaling, en de taskara van zijn familie (A.G.R., D.G.R., H.R., M.K.M., N.N.) met bijhorende vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden vermoord door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, zijn beweerde recente herkomst uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan, en zijn sociaal netwerk in Afghanistan. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker geen enkel overtuigend stuk neerlegt ter staving van zijn identiteit en hij evenmin coherente verklaringen aflegt daaromtrent, (ii) hij geen enkel geloofwaardig stuk neerlegt ter staving van zijn herkomst en/of verblijfplaatsen, (iii) zijn kennis over zijn regio van herkomst oppervlakkig blijkt, (iv) hij weinig op de hoogte is van prominente personen en gebeurtenissen in zijn regio van herkomst, (v) zijn reisweg richting Europa niet overtuigt, en (vi) zijn Facebookprofiel

verder zijn beweringen tegensprekt. Vermits geen geloof wordt gehecht aan verzoeker identiteit en herkomst, motiveert de commissaris-generaal verder dat er logischerwijs ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Deze bevinding vindt bevestiging in de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat (i) verzoeker tal van vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd doorheen zijn relaas, en (ii) uit de objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken en zij enkel in geval van een ernstig tekort aan lokale leiders vragen om strijders te voorzien. Daarnaast wordt opgemerkt dat de door verzoeker voorgelegde taskara niet van die aard is dat deze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen, zoals eerder werd toegelicht.

2.3.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker preciseert voorts niet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen overtuigend bewijs van identiteit bijbrengt noch dienaangaande coherente verklaringen aflegt en dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk (recent) afkomstig te zijn uit het district Hisarak in de provincie Nangarhar. Derhalve heeft verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn verblijfplaats(en) en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker geen enkel overtuigend bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit. Verzoeker herhaalt dat hij de taskara niet heeft opgehaald maar dat het door een neef werd opgestuurd en werpt op dat hij geen interesse had om te weten welke dag hij exact geboren is of wie precies zijn taskara ondertekend heeft. Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen weet verzoeker echter niet te overtuigen en brengt hij geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelfs verklaart geen interesse te hebben te weten wat zijn exacte geboortedatum is noch wie zijn taskara ondertekend heeft, is veelzeggend. Het gegeven dat verzoeker hierover helemaal niet op de hoogte is en zelfs hier geen interesse in toont, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit stuk. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker verklaarde zijn eerste taskara gekregen te hebben toen hij naar school ging en hij eerder had laten vallen dat hij zo'n zeven jaar oud was toen hij naar school ging, terwijl op de taskara wordt vermeld dat hij tien jaar oud zou zijn geweest. Verzoeker betwist deze tegenstrijdigheid niet, en overtuigt in geen geval waar hij deze incoherentie tracht te vergoelijken door te stellen dat dit een loutere schatting was van hem en het een klein verschil betreft. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de vaststelling dat zijn taskara er na al die tijd nog dusdanig goed uitziet, een gegeven dat verder de authenticiteit van dit document ondermijnt. Gelet op voorgaande en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, hecht de Raad geen bewijswaarde aan verzoekers taskara.

2.3.2.3.2. Verder oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde recente herkomst uit het district Hisarak in de provincie Nangarhar.

Zo wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker geen enkel (geloofwaardig) stuk voorlegde ter staving van zijn herkomst en/of verblijfplaatsen.

Verzoeker herinnert eraan dat hij zijn taskara heeft neergelegd, doch zoals hierboven reeds overwogen werd, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Verder stelt hij dat hij geen geld heeft om de post te betalen, wat echter niet meer dan een loze bewering is dat door de Raad niet wordt aangenomen daar hij wel zijn taskara heeft kunnen laten overbrengen, evenals de vaccinatiekaarten van zijn kinderen en de taskara van zijn familie die hij later ter terechtzitting heeft bijgebracht.

Wat betreft deze ter terechtzitting neergelegde vaccinatiekaarten en de taskara van zijn familie, waaronder ook het verzoekschrift aan het district van Hesarak om de verblijfplaats van verzoeker te veranderen, stelt de Raad vast dat deze evenmin als overtuigend bewijs dienen ter staving van verzoekers recente herkomst uit het district Hisarak in de provincie Nangarhar.

Vermits hoger reeds geoordeeld werd dat verzoeker zijn beweerde identiteit niet ontegensprekelijk weet aan te tonen, toont hij evenmin aan dat de personen vermeld op de ter terechtzitting neergelegde vaccinatiekaarten en de taskara daadwerkelijk zijn familie betreft en dat de persoon vermeld op het verzoekschrift daadwerkelijk verzoeker zelf betreft. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel op de verzoeker rust. Het bewijs van identiteit is hierbij een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat de geboortedata van verzoekers kinderen A.G.R. en D.G.R. zoals vermeld op de inentingskaarten niet overeenstemmen met de geboortedatum vermeld op hun taskara. Op de taskara van A.G.R. wordt als geboortedatum 01-08-13 vermeld terwijl op zijn inentingskaart 16-04-12 als geboortedatum wordt genoteerd. Op de taskara van D.G.R. staat dan weer 16-04-12 als geboortedatum terwijl zijn vaccinatiekaart 01-08-13 vermeldt als geboortedatum. Het gegeven dat de geboortedata van A.G.R. en D.G.R. omgewisseld werden op de taskara dan wel op de vaccinatiekaarten, maakt dat geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit ervan en doet eveneens twifelen aan de authenticiteit van de overige neergelegde documenten. Temeer uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

Zo bleek verzoekers kennis over zijn regio van herkomst oppervlakkig en was hij weinig op de hoogte van prominente personen en gebeurtenissen in zijn regio van herkomst.

Verzoeker verwijst naar zijn profiel van landbouwer zonder veel opleiding en zonder interesse voor politiek ter verklaring voor zijn onwetendheden, doch dient erop gewezen dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en de regio waarin hij heel zijn leven beweert te hebben gewoond. Het feit dat verzoeker weinig scholing genoot, kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoeker toont tevens niet aan dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens aantast. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij correct kan antwoorden op dergelijke elementaire kennisvragen over zijn beweerde regio van herkomst, wat niet het geval bleek te zijn.

Gelet op het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker, op grond waarvan niet anders dan kan worden besloten dat hij zijn beweerde recente afkomst uit Hisarak niet aannemelijk maakt, is de Raad van oordeel dat de kennis die hij wel tentoonspreidt slechts een gebrekkig ingestudeerde kennis betreft.

In de bestreden beslissing wordt voorts nog op omstandige wijze gemotiveerd dat ook verzoekers reisweg richting Europa niet kon overtuigen en ook verzoekers Facebookprofiel zijn beweringen verder tegensprekt. Verzoeker stipt in zijn verzoekschrift aan dat hij eerder heeft uitgelegd dat ze 's nachts reisden en bevestigt dat hij niet in Quetta verbleven heeft. Ook legt hij uit geen asiel te hebben aangevraagd in de landen waar hij heeft doorgereisd omdat sommige een heel slechte reputatie hebben. Verder benadrukt verzoeker dat zijn Facebookvrienden die in Jalalabad en Kabul wonen slechts contacten zijn en hij ze niet persoonlijk kent. Wat betreft de foto van zijn zoon volhardt hij dat hij die van iemand anders gekregen heeft en dat het niet in zijn huis is. Wat de verhuis van zijn zus betreft, herhaalt hij dat het niet zeker is waarom zijn zus naar Hisarak verhuisde maar denkt dat het is omdat ze er een huis heeft. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk afbreuk vermag te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, zijn meest recente verblijfplaatsen en zijn sociaal netwerk in Afghanistan. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar deze stelt dat hierdoor ook de geloofwaardigheid van verzoekers problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas blijkt daarenboven ook nog uit de talrijke vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen zijn relaas. Zo wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft laten vallen dat hij eigenlijk al had samengewerkt met de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Verzoeker herhaalt dat hem die vraag niet werd gesteld, doch zoals reeds in de bestreden beslissing werd opgemerkt biedt dit geen afdoend antwoord. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem verwacht wordt dat hij nauwkeurig maar in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (vragenlijst CGVS, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van zijn eerdere samenwerking met de taliban, temeer de taliban aan de basis zou liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen. Waar verzoeker het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ook Daesh te vrezen, terwijl hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal voorhoudt enkel door de taliban te zijn benaderd, afdoet als een misverstand, kan hij evenmin worden gevolgd. Verzoeker heeft immers, ofschoon hij bij vraag 3.4 enkel de taliban vermeldde, bij vraag 3.5 wel degelijk 6 keer verklaard Daesh te vrezen. Gezien zijn verklaring hem in het Pashtu werd voorgelezen had hij bovendien de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker geen informatie had over de talib die hem benaderde. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat hij hem niet kende, overtuigt de Raad in geen geval. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt aangeduid mag van iemand die zijn vrouw, kinderen, familie en land achterlaat redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat en dat hij zijn vijand beter zou kunnen omschrijven.

Het enkele feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is, volstaat niet om te besluiten dat hij tot de groep van jongens en mannen behoort die het risico lopen gerekruteerd te worden door AGE's of door de ALP. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn "*Eligibility guidelines*" van 30 augustus 2018 waarin gesteld wordt dat "*depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliates to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs*" ("*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, p. 55). Een dergelijk risico doet zich derhalve slechts voor in gebieden waar AGE's (Anti Government Elements) en/of gewapende milities effectieve controle uitoefenen. Aangezien verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen geen zicht biedt op zijn herkomst en verblijfplaats(en) gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België, slaagt verzoeker er niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.3.3. De thans door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-7) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan heeft verbleven in het district Hisarak, in de provincie Nangarhar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER